

Міністерство освіти і науки України
ВСП «Бобринецький аграрний фаховий коледж ім. В. Порика
Білоцерківського НАУ»

Усний журнал
«Державні символи України»

Підготували: Іванченко Л. Б. - завідувача бібліотекою
Хрипко В. О. - бібліотекар

Мета: ознайомити студентів з історією виникнення і встановлення державної символіки України: виховувати в студентів почуття національної свідомості, повагу до державних символів, патріотизм, розвивати почуття відповідальності до своїх обов'язків перед державою.

Обладнання: державний прапор України, зображення малого герба України, запис національного гімну «Ще не вмерла Україна», портрет Т. Г. Шевченка.

*Свою Україну любіть,
любіть її во врем'я люте,
в останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть...
Т. Г. Шевченко*

Бібліотекар: Скільки ніжних, ласкавих слів придумали люди, щоб висловити свою любов до цього краю, до його народу. В глибину століть сягає наша історія. У кожній державі є державні символи. От саме про них ми і розкажемо на сторінках усного журналу, який так і називається – «Державна символіка України».

Ведуча:

*Дивлюсь у віки, крізь ментреги історії,
В глибокі степи, над Славутич - ріку -
Шукаю тебе на блакитному обрії
В ряснім вишитті й золотому вінку.
Лечу до твого, Україно, народження,
Долаючи мряку густу й снігопад.
І бачу зорі наддніпровської сходження,
І сяйво її на вершинах Карпат.
Шевченкову думу даруєш народові,
Полки гайдамаків, стрільців січових.
І стяг синьо-жовтий - над нивами й водами,
У небі твоїм, на вітрах степових.
З віків повертаються втомленим поглядом:
І ти уже близько на кручі Дніпра.
І руки твої - над Чорнобильським оводом.
І голос до нас: «Воскресати пора!!!»
Пора Україно! Інакше не вижити!!!
Освячуй на подвиг Павличка, Драча...
Навчи: як усе, що вродило нам, вижати,
Як волю здобути без крові й меча.*

Перша сторінка

Ведучий: Перша сторінка нашого журналу присвячена події, яка схвилювала весь світ - це проголошення незалежності України.

Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною, в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року:

- продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні,
- виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами,
- здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української РСР урочисто **проголосила про:**

- 1) незалежність України та створення Української держави – України;
- 2) територія України є неподільною і недоторканою;
- 3) віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України.

Цей акт набирає чинності з моменту його схвалення - 24 серпня 1991 року.

Ведуча: Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє:

проголосити 24 серпня 1991 року Україну незалежною демократичною державою та 1 грудня 1991 року провести республіканський референдум на підтвердження акту проголошення незалежності.

*...Там упала бомба стопудова,
І земля розсипалась кущем.
Довго, довго зяяла пустиня,
Та весна взяла свої права.
Там розквітла квітка жовто-синя,
І сказала людям - Я жива!*

Ведучий: Здійснилася віковична мрія українського народу, який сказав тверде і остаточне «так» - 1 грудня 1991 року. Результати референдуму засвідчили єдність всіх наших помислів і прагнень. Україна стала вільною! Слава ж нашій Україні - вільній, воскресаючій, соборній!

*Україно, соборна державо,
Сонценосна колиско моя,
Ще не вмерла
Й не вмере твоя слава,
Завойована в чесних боях!
Живи та міцній, українська державо!
Вмирили в боях мільйони борців,
Щоб стяг синьо-жовтий піднявсь величаво.
Й над Києвом стольним віки майорів.*

Друга сторінка

Ведуча: Друга сторінка присвячується нашій святині - Українському державному прапору.

Прапор відомий з античних часів. Древні стяги були у великій шані на Русі ще за часів язичництва, а після впровадження християнства вони освячувалися образом животворного Христа. Значення стягів, як святині, зростає - жодне військо без прапора не вирушало в похід і не вступало в бій.

Історичні джерела донесли до нас досить скупі відомості про кольори Київської Русі. У 1910 році синій і жовтий кольори називали державними кольорами Давньої Русі, спадкоємницею якої була передусім Україна.

Ведучий: Одна з версій щодо давньої української традиції поєднання жовтого й синього кольорів. Згідно з нею слово "хохол", яким дехто зневажливо називає українців, - монгольського походження: "хох" - означає синій, голубий, небесний, "улу" - жовтий. Кінцева голосна редукується - маємо теперішнє звучання - хохол.

Для нашої, залитої світлом країни, жовтий і синій кольори є і були найбільш підхожі. Це чудесно зрозумів наш простий український народ, вимальовуючи свої хати в синє та жовте. Ці кольори давала народові любов до природи, яку він бачив саме в жовтій і лазуровій окрасі: золотистий степ, синє небо, синє море, ріки з жовтими очеретами та пшеничне поле - символ достатку.

Ведуча: «Бій одлунав. Жовто-сині знамена затріпотіли на станції знов...».

Кожен, безперечно, пам'ятає ці слова з балади В. Сосюри. Адже саме з цього твору більшість громадян України вперше дізналися про саме існування національного прапора своєї держави. Прапори, як нас вчили, ворожого, націоналістичного, бо під ним, мовляв, воювали проти радянської влади й народу петлюрівці й бандерівці.

Ведучий: Зрештою, так багато хто і вважав, глибоко не замислюючись над цим, аж поки навесні 1989 року синьо-жовті знамена не замайоріли на площах Львова, Тернополя, Івано-Франківська та інших міст Західної України, а відтак Києва, Харкова, Донецька, Сум. І тисячі людей поволі, поступово прозріли, довідавшись усю правду про цей прапор, що ніякий він не буржуазний чи вороже націоналістичний, а існує ще з часів Київської Русі, що під ним не один вік чесні сини і дочки народу нашого йшли здобувати волю і незалежність Україні.

Ведуча: 28 січня 1992р. Верховна Рада нашої країни більшістю голосів проголосила синьо-жовтий прапор Державним Прапором України. Це велика подія і наша перемога. Ревно ж бережімо нашу святиню в стараймося ніколи й нічим не заплямувати її.

*Живи, Україно, живи для краси,
І сили, і слави, і волі.
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.
Довіку тебе не скують ланцюги
І руки не скрутять ворожі,
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.
Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І рідні знамена в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою.*

Відео «Історія державного прапора України»

Третя сторінка

Ведучий: Запрошуємо переглянути третю сторінку журналу, що присвячена золотому, непокірному тризубу. Про походження, ідею і значення знаку тризуба на Україні, як державного герба, національного знаку і релігійного символу, писали більш як 50 авторів. Як державний герб тризуб на синьому тлі був схвалений 12 лютого 1918 року малою радою в Коростені. Як герб тризуб залишився і в часи гетьманату, а далі й за Директорії. Від часу об'єднання УНР і ЗУНР державним гербом став золотий тризуб на синьому тлі.

Ведуча: Михайло Грушевський вважав, що лише УНР - "єдина спадкоємниця Русі на визнання знаку тризуба". І ось, 19 лютого 1992 року за пропозицією Президента України Л.М.Кравчука Сесія Верховної Ради затвердила малий герб України.

*Як птах золотий, в переливах
на прапорі має, горить.
Це знак наш, це фабрики й ниви,
Це символ, що будем ми жити.
Це хліб наш вугілля і цукор
Степи плодовиті, моря...
Це в праці змозолені руки,
Що подвигом завжди горять.
Це наша любов, наша мужність,
Вогняний порив боротьби,
Це наша згуртованість дружня,
Це пісня нової доби.
Це юність, це клич поколінням,
Що йдуть крізь життєву грозу,
Це слава твоя, Україно,
Золотий непокірний тризуб.*

Відео «Тризуб»

Четверта сторінка

Ведучий: Довго нас недоля жерла,
Досі нас наруга жре,
Та ми крикнім: "Ще на вмерла,
Ще не вмерла і не вмере!"

Так, ви не помилилися, наступна сторінка нашого журналу присвячена національному Гімну України.

Пісня - душа народу, національний гімн - найвищий прояв його волелюбних прагнень, духовно-патріотичних устремлінь. Втративши свою державність, Україна кілька століть не мала і свого національного гімну, його заступали патріотичні пісні, що не охоплювали долі всього народу, розмежованого кордонами австро-угорської та російської монархії.

Ведуча: Яскравим виявом патріотично-національних почуттів українців єдиної нашої землі стала поява вірша поета й етнографа Павла Чубинського "Ще не вмерла Україна". Жодному нашому творові української літератури не судилося така велична і трагічна доля. Велична, бо в ньому втілена споконвічна мрія народу стати суверенним, здобути волю, виражена незламна віра у відродження України. Трагічна, бо понад століття пісню-гімн переслідували, вбивали, забороняли, та як не силкувались - не вбили.

Ведучий: Відроджуються, воскресають національні традиції України: її символіка, патріотичні та духовні гімни, серед яких і "Ще не вмерла Україна". Тисячі і тисячі синів українського народу з цим гімном на устах боролися за волю України, страждали у царських тюрмах, інші на заслання, гинули героїчною смертю у повстанських загонах.

Ведуча: З пісню-гімном пов'язані вікові поривання нашого народу до незалежності, яка в наш час стала реальністю. Тому нова незалежна Україна обрала мелодію і слова пісні "Ще не вмерла Україна" за свій Державний гімн. Пісні, створеної діячами культури Наддніпрянщини і Галичини. Пісні, яка понад століття одухотворювала національно-духовні поривання народу до своєї незалежності, кликала народ до святої Волі. І от 15 січня 1992р. Президія Верховної ради України затвердила музичну редакцію гімну України.

Ведучий: Президія Верховної ради України **постановила :**

1. Затвердити музичну редакцію Державного гімну України, автором якої є М.М.Вербицький.
2. Запровадити повсюдне виконання Державного гімну України, затвердженого цим Указом з 16 січня 1992 року.
3. Визнати таким, що втратив чинність указ Президії Верховної ради Української РСР від 22 березня 1978 року "Про державний гімн УРСР".

Відео «Історія гімну України»

Ведуча:

*Ти не загинеш, Україно!
І мова прадідна твоя,
Що кожне слово в їй перлина,
Не вмере повік. І світ-зоря,
Твоя зоря засяє
Поглянь - слов'янство оживає
І сили пробує свої:
Ганебні ярма розбиває,
Докупи всіх синів скликає...
А то ж усе брати твої!..
Ні, не умре ніколи мова,
Якою люд скликав Підкова,
Богдан славетний і Палій,
Якою Січ буйна пишала,
Якою наш Кобзар співав,
Яка степи опанувала,
І мільйони об'єднала
Людей-братів!
Хто не чував
Пісень по селах вечорами
І жартівливих і сумних?
То долю рідними словами
Народ виспівує у їх.
О, ні Вкраїна не загине!
Коли народний океан
Співа, неначе той орган,
Є сила в нім - душа єдина.*

Бібліотекар: Сьогодні ми ще раз перегорнули сторінки історії. Завдання кожного з нас, громадянина України, - знати, поважати символи своєї Вітчизни і не дати нікому глумитися над ними, бо вони ввібрали в себе нележку, але славу історію українського народу. Гордитися тим, що маємо свою державу, свою землю, свою мову, свої традиції і свої символи – герб, прапор, гімн. І тільки той буде називатися справжнім патріотом, хто своїми вчинками, поведінкою, працею, знаннями і вміннями зміцнюватиме її могутність.

Любіть свою Батьківщину, свою рідну неньку, Вона вас зростила. Шануйте наші державні символи, бо вони є ознакою нашої держави і несуть в собі нашу історію.